

OLGA ČECHOVÁ
JAROSLAV CHEBEN
MILOSLAV JÁGR
JAROSLAV KAISER
JITKA KOLÍNSKÁ
VLADIMÍR KOMÁREK
VLADIMÍR KOPECKÝ
JINDŘICH KOVAŘÍK
ZDENĚK KUDĚLKA
JAN KUDLÁČEK
ZDENĚK MLČOCH
MIROSLAV PACNER
VILÉM PLOCEK
VÁCLAV RYKR
KAREL SVOLINSKÝ
LUMÍR ŠEVČÍK
MIROSLAV TROUP
JAROMÍR ZÁPAL

U příležitosti Dne Albatrosu na XXI. Šrámkově Sobotce výstavu a katalog (s Klubem přátel poezie) připravil a jako neprodejný tisk pro práci s knihou vydal Klub mladých čtenářů Albatrosu, nakladatelství pro děti a mládež v Praze, 1977. Redigoval Jaroslav Šimůnek. Graficky upravil Zdeněk Mlčoch. Technický redaktor Karel Čejka. Vytiskly Středočeské tiskárny, n. p. Praha 1, Národní tř. 39.

BÁSNÍKU MLÁDÍ

ILUSTRÁTOŘI

K 100. VÝROČÍ NAROZENÍ

FRÁNI ŠRÁMKA

SOBOTKA
Rodný dům
Václava Šolce

červenec 1977

AŽ PŘIJE . . .

Až přijde první jarní noc, víš, ta s flétnou,
jejíž tóny bojí se, že nedolétnou,
a řekla by tak ráda cosi,
kdyby jenom směla,
v tu noc se nesetkají naše těla.

V tu noc chceme podobni být zemi,
jak ona pohnuti a šťastnou bázní němi,
neb vánek poletí a polibek jen slíbí,
však v tu noc ještě nepolíbí —

jen kolem poletí a v mříže tuku všude,
neb míza dosud bledým věznem bude,
sténajíc ze sna. A tu naše těla,
tělo vedle těla,
budou ležet jak by na se zapomněla.

Spíš dvě duše stromů nežli lidské údy,
spíš hlas jarní země, než sval srdce rudý,
tajemství dvě, obě nemá,
jedno druhým udivená,
a dvě rostlin země, nemajících jména . . .

V tu noc chceme podobni být zemi.
Země, děvče, hoch a — šťastnou bázní němi,
že vše dosud slibem jenom a nic nepoznáno.
Ale potom — — potom — — přijde ráno . . .

V BŘEZNU

Dnes to bylo, ráno, otevřel jsem okno,
mladičké slunce mně kol krku padlo,
čert ví, co mu nenapadlo,
a já před' jak starý kocour.

Hrbil jsem se, teploučké hnal vlny
k srdci, k hlavě, jako na mlýn vodu,
klip klap, klip klap,
už to bylo ve mně v chodu,
byl bych vrčel, byl bych vrkal.

Tálo mi to na lopatkách jako hroudy sněhu.
A já zavřel oči, viděl domky bílé,
po zahrádkách rozvěšené prádlo bílé,
cesty bílé, všechno bylo v slunci bílé.

A z domků vyšly ženy, zuby měly bílé,
sbíraly po zahrádkách prádlo bílé,
cloníce oči hleděly na cesty bílé,
v červených ústech dravé zuby bílé . . .

PLAKÁNEK

Můj smutný lese, už nám ji vzali,
korunku našeho srdce a pýchu,
přelhali, lhali, už nám ji vzali
rolničku jejího smíchu.

Už nám ji vzali a my ji dali
dušičku stezek a tmání,
a my jsme, lese, nezaplakali,
nevzkřikli za ní.

Malení, malení, opříst jsi mělo
tisícem rukou a všech pout sladším,
by ti to z náručí neuletělo
pápěřím ptačím.

Co strom a vánek, volati mělo,
ozvěnou uprosit v skále,
by ti to z náručí neuletělo,
stanulo, nemohlo dále.

Měl jsi teď lese, jsi-li mi bratrem,
jeřabin krví zvadnouti všude:
za jejich vlasů pšeničným zlatem
teď to zde krvácet bude . . .

3. 8. 1921

POZEMSKÁ LITANIE

Jan Pilař

Tebe milostiplná s tajemnými rýhami
v otevřené dlani
tebe řeko která nevysycháš jazykem
lížeš rány

tebe živý vrbový proutku který mluvíš
s podzemními prameny
a uskutečňuješ mezi kamenem a srdcem
zázrak dorozumění

tebe krajino splétající si z pšeničných
klasů copy
vůně člověka která trváš tam kde se
otiskly stopy

vás nepřestávám vzývat a k chvále stále méně
slov stačí mi
žlutá housata jara ptačí návraty
viničné podzimy

Asi bych neunesl čas kdybych korytem neviděl
utíkat vodu
a neslyšel že mě volá kukačka borových
lesů a svodů

k potoku mezi olšemi kde vítr máchá
režná plátna žit
V královské říši lidí a ptáků sednu si
na pažit

dneska právě rokvety třešně a meruňky
déšť na ně padá
i poezie sem před soumrakem zahání
ovčí stáda

Pastýřské štěstí raději mlč a poslouchej
jak verše zvláční
podrží-li je na jazyku chvíli krásná
předřikavačka básní

SVATEBNÍ

Jiří Žáček

Miláčku, uvaž na řetěz
hladové dogy mého chtění.
Chci už jen s tebou usínat
tou malou smrtí každodenní.

Odložme snubní prsteny,
děti jsou nejněžnější pouta.
Budu ti židli: sedni si
nebo mě odlož do tmy kouta.

Budu ti, čím chceš . . . Drnkej mi
svatební píseň na mé žíly.
Požáry skryté v zápalce,
čekáme věčně na svou chvíli.

Mám duši v lisu. Lásko má,
utáhni pevně všechny šrouby. —
Polož si hlavu na mou hrud':
neznámá hudba duní v houbi.

TRÁVA

Michal Černík

To přeci každá tráva
roste od nás až k moři.
Ve větru stébly mává
a s větrem se rozhovoří,
proč hořec nerozkvet.
To přeci každá tráva
roste od nás až k moři.
A odtud zase zpět.

ZEMĚTŘESENÍ 5. STUPNĚ

Karel Sýs

Maminka mi třese ramenem
vstávej hochu je čas do školy
Otevřu oči – maminka nikde
a závěrečné vysvědčení odpočívá
někde na dně kufru v Jižních Čechách
pod pokličkou křestních listů celé rodiny
To jen velký školník kdesi v Julských
Alpách

trhnul zvoncem a svolává
k přezkoušení všechny živé
i ty vyučené

MĚMU KRAJI

Jiří Najmon

Zase jsem blízko u tebe

Cesty všech cest
razítkují mne

Odejít nemohu
V kouřových chrástech
praská věčnost

V prázdném poli
přikován touhou
Tisknu se